

MYTAGO

ZAPOVĚZENÉ ZEMĚ

KRKAVCOVA ČISTKA

MILOST VE VONDU

Merigall natáhla ruku do tmy, ale druhá polovina postele byla prázdná. Rezaví bratří museli jejího spolunocležníka odnést už před několika hodinami, protože prostěradlo pod jejími prsty bylo vlhké a chladivě mrtvé.

Mladíček jim evidentně neodporoval ani se Merigall nepokusil vzbudit, pravděpodobně protože mu přítom kněží špitali, že za jakoukoli neposlušnost stihne trest jeho rodnou vesnici. Samotné Merigall se Rezaví bratří báli, ale ještě větší strach jim naháněl žravý Krasylla, jemuž teď chlapce odnesli na poslední povyražení.

Démonka vstala a natáhla se po stříbrném zrcátku, aby si napravila tvář. Rysy se jí přes noc trochu roztekly, jak měly během hlubokého spánku ve zvyku, ale Merigall je pečlivě našponovala do podoby odpovídající standardům krásy. Tentokrát zvolila přísnou, tmavou, androgynní tvář nad bezbarvým oblečením odpovídajícím dnešní pošmourné náladě. Oči zůstaly žluté, kočičí, jako obvykle.

Za dveřmi vydýchané ložnice se táhly chladné kamenné chodby pevnosti Vond. Nikde ani živáčka. Před Merigallinou komnatou se neodvážil stát jediný strážný. Ne že by stráže vůbec byly potřeba. Démonka si pro sebe

zabrala bývalé komnaty trpasličího pána umístěné vysoko na úbočí hory. Před třemi sty padesáti lety dobyl Vond lidský král Alvgard, ale záhy se z oblasti stáhl vstříc novým válkám. Dodnes byl na všech dveřích k vidění vyrytý symbol trpasličího klanu Krombů, který však dávno pozbyl význam.

Vycházející slunce se stále ještě skrývalo za mlhou Chodce v tmách. Přesto nový den sliboval nejen třesnutou zimu, ale i dobrý výhled. Démonce se za chůze postupně otevíraly nádherné vyhlídky na vypálená údolí Hargy. Cesta dolů z hory vedla po balustrádě, pod níž se rozprostíralo jedno ze svatých trýznišť bohyně Hemy. Pár kněží zahalených do okrových pláštů a rezavých masek se procházející Merigall v tichosti uklonilo, ale démonka je pod vším tím železem nerozpoznala a na pozdrav jim nijak neodpověděla. Pohled dolů na

nádvoří jí odhalil, že církevní zásoba obětních vězňů už musela docházet, protože ke kůlům byl připoutaný jen nějaký osamělý stařík, vyhublý jako neplodná koza. Možná už byl po smrti, protože nijak nereagoval, když bíle pomalované stíny smrti z jeho zbědovaného těla v tanci odkrajovaly pruhy krvácejícího masa. Pokroucený kmen zastupující bohyni Hemu vypadal zmoženě jako vždy.

Dvojice dveří vedoucích do Krasyllovy komnaty byla zasazená v otočných válčích napojených na mechanický opožďovač. Kdo do nich byl natlačen nebo se z vlastní vůle rozhodl vstoupit, octl se na pár minut uvězněný mezi nimi. Tyto okamžiky patřily Krasyllovi a umožňovaly mu naložit s hostem, jak uzná za vhodné. Merigall ale nezaváhala a opřela se do dveří, dokud se ze stěn neozvalo kapání rtuťi, která odpočítávala čas do zahájení audience. Chodba byla vlahá a ve srovnání se studeným čerstvým vzduchem venku páchla jako jatka. Samotný pokoj byl prostorný, ale polovinu z něj pořád ještě zabírala polotekutá podoba Krasylly. Merigall hned viděla, že její neblahé tušení se naplnilo. Tělo, které ještě před pár hodinami okoušelo její hýčkájící prsty, teď napůl trčelo z rozplizlého Krasylly. Démonicky pařát ho svíral nikoli láskyplně, a ani aby ho znehybnil, spíš jako ruka dojičky snažící se vyždímat z vemene poslední kapičku mléka.

„Ukradl jsi mi hračku,“ řekla Merigall. „Ještě jsem s ním neskončila.“

Krasyllova groteskní tvář se v šeru obrátila k hostovi. Už se na ní začaly projevat rysy pozřeného mladíčka, byť pokroucené, nateklé a zdeformované. Větší démon měl ve zvyku propůjčovat si tváře svých obětí. Nemusel se pak totiž obtěžovat s tím, aby si pamatoval, kde

má být nos, kde ústa a kde oči, aby byla výsledkem jakžtakž ucházející lidská podoba.

„To jsem nemohl vědět,“ praskl Krasyllov tupý hlas. „Lidi se mi strašně pletou. Měl jsem hlad.“

„Ty máš hlad pořád.“

„Jeho tělo ještě žije,“ řekl démon a plácl mladíka do zpocených nahrbených zad, až sebou škulba. „Můžeš si s ním hrát, zatímco budu jíst.“

Merigall vytanula na myslí představa kudlanky, kterák při páření žere partnera, nicméně nabídka ji nelákala. Šla na ni pochmurná nálada, jako kdyby se jí do kůže zažírala samotná noc.

„Cítíš odpor,“ poznamenal démon. „Znamená to, že stejně jako Rezaví bratří věříš, že z Krasylly se stala jen bezcílně kynoucí prasnice rochnící se ve vlastním sádle?“

„Už jsi mi řekl, že se chceš vykrmit na sarmoga. Nic jiného mě ani nenapadlo. Neviním tě z ničeho jiného, než že jsi sežral někoho, po kom jsem stále ještě toužila.“

Krasylla evidentně nevěděl, jak ještě by jí mohl odseknout. Chrochtal si a zpod hory masa se začala linout lavina tělesných zvuků.

„Hodláš se vrátit domů, až z tebe bude sarmog?“ pokračovala Merigall. „Zamýšlíš povraždit bezduché ve Stinném průsmyku, aby ses dostal k ohnisku a nakonec třeba vyzval samotného Godera v Churmogu?“

„Ale kdeže,“ zachroptil Krasylla v nejlepší napodobenině smíchu, na jakou se zmohl. „Na tomhle světě se mi líbí. Je plný barev a lahodného masa. Ať si Goder nechá Churmog, já si udělám mog ze Zapovězených zemí!“

Stiskl mladíčkovu tělo, až modralo a začalo se pod jeho sevřením svíjet.

„Nemusíš se znepokojovat, Merigalle,“ dodal. „Vážím si tě jako společníka, přestože bych si tebou mohl urychlit cestu k sarmogu. Jsi zcestovalý a světaznalý. Z našich rozhovorů mám potěšení.“

„Ty jsi tak štědrý, Krasyllo,“ odpověděla Merigall, aniž by na sobě dala znát strach, vděk nebo ironii.

Periferní chrťány, napnuté na Krasyllově povrchu jako síť pulzujících žil, začaly v peristaltických pohybech přepravovat rozpuštěnou tkáň do démonova rozplzlého těla. Merigall trpělivě čekala a pozorovala, jak sebou mladíkovo tělo trhá v silných křečích a nakonec podléhá nehybnosti, přerušované jen lehkým neustávajícím chvěním. Až pak odpověděla.

„Když mě Zytera přetvářela, uložila moji esenci do sochy. Nemůžu ze Zapovězených zemí odejít, ani kdybych chtěla. A navíc, i mně se na tomhle světě líbí – byť některé dny víc než jiné. Copak tebe si čarodějka nezavázala krevní úmluvou k poslušnosti?“

„Zytera je starý. Nebytí fragmentu jeho dcery, která ho stále drží naživu, byl už by dávno po smrti,“ zašklebil se Krasyllo a po tváři se mu rozlil zhnusený výraz neberoucí žádné ohledy na náležitě proporce. „Můj čas přijde.“

„Jsme mog!“ řekla Merigall na rozloučenou a najednou jí přemohlo znechucení a zoufalost.

„Jsme mog!“ odpověděl zahloubaný Krasyllo.

Z komnaty svého druha pokračovala Merigall dolů do nižších pater pevnosti Vond, kde z náhlého rozmaru stočila kroky k podzemním kobkám. Skupinka hlídačů ze Železné stráže se jí pokusila přehradit cestu, ale démonka se na

ně jen nevrle podívala a šla dál. Všichni členové Rzovy církve ve Vondu působili nervózně, jeden jako druhý, a důvod se jednoznačně vyjevil, sotva Merigall dorazila k celám. Kobky byly prázdné, dveře zely otevřené dokořán jako tlamičky hladových ptáčat. Démonka beze spěchu obešla řadu místnůstek, od jejichž stěn se odrážely leda tak vzpomínky na nářek. Nakonec ale v nejzazším koutě té nejtemnější a nejzatuchlejší krypty našla osamělou ženu přikovanou rezavými řetězy ke stěně. Pouta měla zbytečně veliká, pravděpodobně aby jí byla nepohodlná, ale zároveň jí neumožňovala pohyb. Zajatkyně byla pomlácená, samá modřina, ani mladá, ani stará, na sobě černé šaty roztrhané na špinavé cáry. Do pravé tváře měla vypálený znak boha Rza, který zhnul takovým žárem a bolestí, že to Merigall cítila už od dveří. Nad cejchem měla žena vytetovaného krkavce. Skutečnost, že si Rezaví bratří ponechali Krkavčí sestru jako obětního beránka, místo aby ji okamžitě rozervali na kusy, byla nejlepším důkazem toho, jak povázhlivě se jim tenčila zásoba vězňů. Pořád bylo potřeba provádět rituály a Krasyllo vyžadoval pravidelnou krmi – kdyby došli zajatci, bylo by nutné obětovat některého z bratrů, k čemuž už párkrát došlo. Proto si Krkavčí sestru nechali – jako nouzovou zásobárnu pro bohy. Stěna za ženou byla zacákaná čerstvou krví. Možná se zajatkyně pokusila vymlátit ze sebe život tlukáním hlavou o stěnu, možná jí Krvaví bratří zmrzčili křídla, když byla ještě převtělená do krkavce.

Merigall otevřela mřížové dveře a vstoupila do cely. Až dosud to vypadalo, jako by žena spala, ale teď se její zplihlé černé vlasy v jednom místě rozestoupily a zpoza nich vykuklo

oko. Byl to zvláštní pohled: vzdorovitý, zároveň vyprázdněný i naplněný odporem.

„Nemáš na tváři železnou masku. Kdo jsi?“ zeptala se hlasem čistým a nečekaně pevným.

Merigall odsunula misku špinavé vody a dřepla si před zajatkyni.

„Kdo podle tebe mám být?“

„Jestli mám na výběr, buď rychlá smrt,“ odpověděla žena bez váhání. „Zabij mě! Zabij i ostatní, kolik jen dokážeš, a potom zabij sám sebe. Svět pak bude lepším místem.“

Takovou odpověď démonka nečekala.

„Copak ty nechceš uniknout a pokračovat v boji proti Rzovi a Hemě? Velebíš boha Krkavce jako ochránce života, ale přede mnou mluvíš o smrti a vraždě.“

Žena propadla něčemu, co na Merigall působilo jako záchvat kašle, ale nakonec se z toho vyklubal smích.

„Když jsem se stala novickou Krkavčích sester, můj strýc se mi posmíval,“ usklíbala se. „Naposledy, co jsem ho viděla, se mě pokusil uskrtnit. Bratrance ho museli odehnat.“

„Byl posedlý?“ zeptala se Merigall. Nepochopitelné rozpoložení zajatkyně ji zaujalo.

„Leda tak posedlý vírou. Strýc uctíval Coraxe – mrchožravý aspekt Krkavčího boha. Moje sestry milují opatrovatele lesů, kdežto Černá křídla věří, že lidé se příchodem do Krkavčích zemí zprotivili bohům. Podle jejich učení Corax nesejme svou kletbu, dokud nebude země zbavena veškerých lidí. Strýc mě nenáviděl stejně jako kohokoli jiného. Jenom by se mu líbilo zabít mě jako první, protože to byly právě Krkavčí sestry, kdo v pradávných dobách přivedl člověka do Krkavčích zemí.“

Jazyk se jí zadrhával, a tak jí Merigall nabídla zředěné víno z měchu, který se jí houpal u pasu.

Když se žena lačně pustila do pití, démonka natáhla ruku a odhrnula jí vlasy z obličeje. Krkavčí sestra sebou trhla, ale jinak se nebránila. Pod všemi těmi ranami, špinou a mokvajícím cejchem na tváři objevila Merigall krásu. I když ona viděla krásu skoro v každém.

„Teď, na konci života a utrpení, svému strýci konečně rozumím,“ pokračovala žena a upustila prázdný měch na podlahu. „Černá křídla mají pravdu! Ať si všichni klidně umřou – obzvlášť pak já, které lidé v bláhové naději věřili!“

„Černá křídla nezabíjejí každého, jenom lidi.“

„Každého!“ trvala na svém Krkavčí sestra a pevně se zadívala Merigall do očí. „Každé vědomí nevyhnutelně plodí zlo, takže si nezaslouží existovat. Zkus mě přesvědčit o opaku.“

Její slova vybízela k zamyšlení.

„Tvoje pokleslost se mi protiví. Viděla jsem ne jeden mrtvý svět a všechny jsou k uzoufání nudné,“ zabručela Merigall. „Máš pravdu, že všechny myslící bytosti vykazují krutost, ale taky soucit. Copak by si někdo cenil sladkého, kdyby si nikdy nepokazil chuť jedem nebo žlučí?“

Pak démonku něco napadlo.

„Pojďme se vsadit! Pokud ti dokážu, že v Krkavčích zemích existuje milost, zřekneš se učení Černých křídel a postavíš se smrti vzdorovitě, nikoli odevzdaně.“

„Co je ti po mé víře, žlutoočko?“

„Nic. Ale výzvy jsou pro mě esencí života,“ odpověděla Merigall s úsměvem. „Tak pojď!“

„Možná sis nevšiml, ale jsem přikovaná ke zdi,“ řekla žena a s námahou zvedla okovy, aby je démonka viděla.

„Polib mě a společně železu unikneme!“

„Složila jsem slib cudnosti,“ odpověděla Krkavčí sestra, a přesto si s unavenou

zvědavostí prohlížela Merigalliny svůdně hebké rty.

„Nelíbám z lásky ani z chtíce. Chápej náš dotek jako víru a povinnost, jako cestu ke světlejším zítřkům,“ usmála se démonka a sjela rukou po ženiných vlasech níž, ke krku, na kterém dychtivě spočinula.

„Jmenuji se Rimenda. Svědkem mého narození byla vesnice Karnevera,“ zamumlala žena a zavřela před světem oči, zatímco ty Merigalliny – zlaté – zářily jako dvě slunce a naklonily se blíž.

Do prostoru se obě navrátily v nevysoké klenuté komnatě, kde se s trhnutím probudil jakýsi chlapec, posadil se a očima stejně žlutýma jako ty Merigalliny pozoroval nečekané hosty.

„Dospí do rána, dítě,“ řekla démonka a ohleduplně postrčila drobné tělíčko zpátky do postele. Chlapec se nevzpouzel a za chvíli zase usnul.

Po dlouhých dnech strávených na chladné podlaze žaláře byla Rimenda tak slabá a ztuhlá, že Merigall ji musela cestou do velké síně podpírat. Tamní osazenstvo už vstávalo, aby posnádalo s příbuznými, kteří tu byli na návštěvě.

„Nikdo nás nevidí ani neslyší,“ uklidnila Merigall Krkavčí sestru, když si všimla, jak se choulí do svých černých hadrů.

„Přivedla jsem tě sem, protože půlčící jsou nejdobromyslnějším rodem Zapovězených zemí. Podívej, jak navzdory svým kypícím břichům začínají nový den s veselím, a nechej se naplnit nadějí, že v životě je i něco dobrého.“

„Drahá Meduldo, dala by sis k tomu ořechovému chlebu trochu spařeného másla?“

zeptala se hostitelka a šťouchla prstem do žlutavého tuku, aby ukázala, jak je krásně mazlavý.

„Děkuji, že se ptáš, lžebná Hortenzie,“ odpověděla příbuzná z manželovy strany a vzala si od ní misku tak umaštěnou, že jí málem vypadla z rukou.

Ale ještě než se stihlo odehrát něco dalšího, přerušila ženy rána kulatých dveří, které se rozletěly dokořán a odhalily chodbu vedoucí hlouběji do domu. Ven se vyvalilo zakrslé šedočerné dítě s holou zadnicí, radostně halekající nad nově nabytou svobodou. Za ním se hrnulo cosi připomínající postaršího půlčíka, ale hned to zakoplo o práh, třísklo sebou o podlahu a pozvracelo se. A ještě za tím se zjevila mladší půlčice bledá jako stěna, která si k prsům tiskla další dítě.

„Děda se zase vožral a upustil ho. Fakt se omlouvám, máti!“

Uprchlík však daleko neuprchl. Pán domu nastavil nohu, dítě spadlo na rypák, otec svého potomka popadl kolem krku stiskem stejně pevným jako neúprosným, zvedl ho a doběla rozpálený vzteky ho odnesl pryč do utajených zákoutí nory. Po dítěti zůstala cestička krve z nosu, ale veškeré další výkřiky byly umlčeny nesmlouvavou dlaní. A co se týče paní domu, ta zabořila tvář do dlaní a dala se do vydatného pláče. Zdivočelé dítě od pohledu nepatřilo do rodu půlčíků, ale když se Rimenda tázavě podívala na Merigall, démonka jen zamrmala, že už musejí jít a znovu Krkavčí sestru políbila na rty, ještě než se ta stihla usebrat a něco proti tomu namítnout.

Svět kolem nich byl najednou studenější a ponuřejší. Zubaté mraky nesouměrně osvětlované sluncem stoupaly k chladivé ranní obloze, která se jako ve snu objevila tam, kde ještě před chvílí byl strop nory. Kolem Rimendy a Merigall stály stěny zříceného hradu a taky několik ozbrojených orků. Ani jeden z nich si hostů zjevně nevšiml, a tak se jen opírali o kopí, evidentně zmožením dlouhou noční hlídkou. Kdosi hlasitě chrápal ve stoje, zatímco opodál si žlutooký obr pobrukoval lovecký popěvek a rty přitom mlaskal do rytmu. Krkavčí sestra zahlédla několik orků spících kolem oharků ohniště, které v nočních hodinách muselo plápolat do pořádné výšky.

„Nacházíme se v pozůstatcích hradu, je muž se říká Šípkové oko, na dvoře císaře Hroky Prvního a Nejvelkolepějšího,“ oznámila škrobeně Merigall.

„Šípkové oko? Chceš mi říct, že tihle orkové dokážou ocenit vůni květin? Každý ork, jakého jsem kdy potkala, upřednostňoval spíš pachy vlastního těla.“ Rimendina slova byla klidná, i když výraz v obličejí prozrazoval překvapení.

„Hrad si svůj název vysloužil už dávno, ještě když ho vybudovali trpaslíci z klanu Meromanů jako dar elfům na důkaz svého přátelství,“ odpověděla démonka. „Přivedla jsem tě sem, abys viděla, s jakou krásou dokáže jeden rod chovat úctu k dílu jiného rodu.“

V tu chvíli se skupinou hřmotných válečníků propletl jakýsi člověk, vytáhlý muž s povýšeneckým výrazem oblečený do špinavých hadrů, na nichž se pohupovala záplava všelijakých cingrlátek. Orkové mu bez sebemenšího náznaku úcty zabručeli na pozdrav a dál se šfourali v nosních dutinách nebo drbáním zaháněli svrab. Merigall zavedla Rimendu

v mužových stopách až na vnitřní nádvoří, přes které byla jako nějaký baldachýn natažená hrubá látka. Na trůnu tu seděl sám císař Hroka, oděný do šatů, které by v lidské společnosti pravděpodobně nosily děti nebo ženy, byť v jeho případě byly dimenzované na groteskní rozměry. Orčí vládce překousl dlouhou kost a jako snídaňovou pochoutku se z ní jal hlasitě vysávat morek.

„Vaše Veličenstvo,“ vydechl návštěvník a poklonil se táhlými, přehnanými gesty. „Kanijský posel stále čeká na audienci.“

„Nevidíš, že žeru?“ zamumlal ork. „Ať si ten skrček počká.“

„Onen trpaslík už čekal celou noc, Vaše Veličenstvo.“

„A já jsem jako nebyl celou noc vzhůru, nebo co?“ zahřímal vladař a výhružně zamával stehenní kostí, načež ji přerazil o stůl z přepůlených kmenů.

„Smím něco navrhnout, Vaše Veličenstvo?“ vstoupil mu do toho muž s nepřijemným úsměvem.

„Co?“

„Onen trpaslík tvrdí, že je povoláním kovář. Od pohledu je starý a slabý, nicméně se vši pravděpodobností oplývá cennými znalostmi. Proč jej nepožádat, aby na důkaz dobré vůle svého rodu věnoval jistý čas vyučování našich kovářů?“

„Souhlas! Hlavně když ho nebudu muset vidět předtím, než si zdrímnu.“

„Rovněž se proslýchá, že k nám má namířeno delegace z lidské osady Karalend,“ dodal muž. „Bylo-li by to Vašemu Veličenstvu po vůli, mohli bychom oba velvyslance, až se dostaví před váš dvůr, vyzvat k souboji, aby prokázali, který ze rod je více hoden sluchu Vašeho Veličenstva.“

„Hrangu Galo, jsi chcípáček jako neduživá kočka a šeredný jako málokdo, ale i ty máš svoje světlé chvíle!“ zazubil se císař a odhodil vysátou kost přes rameno, kde už na ni čekala dvojice psů, kteří se o nedojedek okamžitě porvali. „Tak si dej odchod a zapřáhni toho zakrslíka do práce! Promluvíme si zase večer.“

„Jak si přejete, Veličenstvo,“ odpověděl muž s další poklonou, otočil se na podpatku a odešel z nádvoří tak, že prošel přesně mezi Rimendou a Merigall, aniž by si jich všiml.

„Zdá se, že dnes se žádné úcty napříč rodovými hranicemi nedočkáme,“ poznamenala Krkavčí sestra.

„Radši budeme pokračovat v cestě,“ odpověděla zabručené démonka a přitáhla ženu k sobě.

Ta jenom chladně odvětila: „Je tohle nepřetržitě líbání vážně nezbytné? Ne že by tvá ústa nebyla líbezbná, ale začínají už dostávat žlučovitě hořkou chuť.“

„Technicky vzato to nezbytné není,“ přiznala Merigall. „Stačilo by, kdybychom se navzájem dotkli. Ale já prostě dávám přednost polibkům.“

„V tom případě ti věnuji dotek,“ řekla Rimenda a vlepila démonce facku tak hlasitou, že císař pozvedl obočí, ale v tu chvíli už návštěvnice začaly z hradu Šípkové oko mizet.

V průběhu dopoledne provedla Merigall Krkavčí sestru křížem krážem Zapovězenými zeměmi. Hledala laskavost, která by ženě opět vrátila víru v život. Navštívily chrochtavá jednání vedená mezi skřety a ještěřmi lidmi na bádce uprostřed páchnoucího Gargalského močálu, prošly se mezi pokrívenci v uličkách Alderštajnu a pozorovaly, jak několik zlobrů podpaluje srnu, protože se vsadili, jak daleko doběhne, než ji plameny skolí.

K poledni už Merigall nabyla dojmu, že kamkoli se hne, i vítr fouká natruc proti ní. Druidové z elfských divokých kmenů pečovali o lesní život v Hávu tím, že pomocí magie vábili lišky a potom jim lámali vaz, aby zredukovali letošní hojné vrhy. Vlkeni chytali do pastí živé králíky a každému z nich zlomili jednu zadní nohu, aby si mláďata mohla procvičit lov. Všude vydatnými potoky proudila krev za doprovodu výkřiků a nářků krvácejících.

Když už se odpolední slunce letargicky pohupovalo nad horami za obzorem Vivendu, měla démonka prachbídnu náladu. A co se Rimendy týče, ta usoudila, že Merigall prohrála sázku, a měla by ji tudíž ještě před příchodem tmy dopravit zpátky do pevnosti Vond nebo do její rodné vesnice Karnevery, kde Krkavčí sestra zamýšlela vyhledat svého strýce a požádat ho o přijetí do vražedného spolku Černých křídel.

„Navštívme ještě jedno, poslední místo. Pokud nenajdeme milost tam, splním ti tvé přání,“ odpověděla průvodkyně a žluté oči se jí zableskly, když Krkavčí sestře stiskla ruku tak pevně, že se její prsty okamžitě rozplynuly.

Po krátké závratí se šedý opar poskládal Rimendě před očima do kamenné stěny. Zjistila, že stojí v jakési rokli před gigantickou hradbou. Sluneční světlo se horko těžko prodíralo skulinou mezi horskými srázy a rozjasňovalo svah posety kostmi. Z větve na ně halekal sup se zlatýma očima, rozezlený, že ho vyrušily při hostině.

„Kam jsi nás přenesla teď?“ domáhala se Rimenda. „Vážně je na takovém žalostném místě prostor pro milost?“

„Jsme na konci světa,“ odpověděla démonka a obrátila na Krkavčí sestru laskavý pohled plný očekávání.

„Měla jsem za to, že trpaslíci vytvarovali svět do tvaru koule. Copak může mít koule nějaký konec?“

„Na tomhle místě končí jen Zapovězené země. Ale vlastně tu končí i váš svět,“ vysvětlila Merigall.

„Chceš říct, že stojíme před hradbou Železné hráze?“ sykla žena. Už o tom místě slyšela, ale stále ho nedokázala pojmut.

Zvedla ruku, aby zastínila slunce a lépe viděla na cimbuří rýsující se proti jasné obloze, ale ve stejnou chvíli se náhlý svištivý zvuk přerodil v šíp, probodl jí dlaň a přišpendlil jí prsty k rameni, kde se začaly třepat jako nožičky umírajícího pavouka. Překvapení předběhlo bolest. Ta se ještě ani nestihla ozvat, než jí další šíp vypuštěný němými vojáky za cimbuřím probodl hrud' na pravé straně takovou razancí, až s Krkavčí sestrou mrštil k zemi. Merigall ženu ještě při pádu chytila a vlídně ji přikryla svým tělem, jako když matka ochraňuje své dítě.

Další šípy strážných se démonce zabodly do zad, avšak hlavice šípů nepůsobí mogům žádné zranění.

Merigall si šípů nevšímala a upřela svůj jantarový zrak na pohasínající světýlka ženiny duše.

„Všude jen zlo. Prohráváš... sázku,“ zachroptěla Krkavčí sestra. Z kousku úst jí stékala krev.

„Kdepak,“ odpověděla Merigall, „konečně ti prokážu slíbenou milost: unikneš tomu, co ti bylo souzeno, tedy sežrání Krasyllou. Teď můžeš bojovat o život, jak jsme se dohodly.“

Rimendina ústa se ještě pár okamžiků hýbala, ale pak z nich místo slov vyšla rudá pěna.

Merigall nedovedla rozpoznat, jestli jí chce Krkavčí sestra poděkovat, nebo ji proklít.

To napětí bylo vzrušující.

MERIGALL

